

παντάναξ, Θεέ μου, πλαστοουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω!»

Τέκνον: Ἄσµ.

Ἵγιέ μου, ὕγιέ μου, ὕγιέ καὶ βλαστοουργέ μου
(βαυκάλ.)

βλάστωμα τό, Passow Carm. popular. 221. βλά-
στωμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστῶνω.

Βλαστός **A 1**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσµ.

Ξερόχλωρ' ἦταν τὸ ραβδί, χλωροὺς βλαστοὺς πετάει
κι ἀπάνω 'ς τὰ βλαστώματα περδίκια κελαδοῦσαν

Passow ἐνθ' ἄν.

βλαστῶνω Εὐβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) Πόντ. (Κερασ.)
βλαστῶνω Νάξ. (Ἄνω Ποταμ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. βλαστῶ.

Ἀπολύω βλαστούς, βλαστάνω ἐνθ' ἄν.: Ἐβλαστῶσανε
ἐρέτος καὶ δὲν ἐπιάσανε, δὲν ἐβγάλανε ἀπὸ οἱ ἐλαιὲς Ἄνω
Ποταμ. Συνών. βλαστιάζω, βλαστιίζω **1**, ξεβλα-
σταρῶνω.

βλάτσα - βλούτσα ἐπίρρ. Πόντ. βλούτσου - βλού-
τσου Πόντ.

Λέξις πεποιημένη.

Χρησιμεύει πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ψόφου τῶν πατημάτων
ὅταν βαδίζει τις ἐπὶ τοῦ πηλοῦ: Πορπατεῖ βλάτσα - βλούτσα.
Συνών. βλάκα - βλούκα, πλάτσα - πλούτσα. Πβ.
βλίτος - βλίτος.

βλάττα ἡ, πολλαχ. βλάτ-τα Ἰκαρ. Κάρπ. Κάσ. Κῶς
Νίσυρ. Ρόδ. Τηλ. Χίος κ.ά. βλάτθα Κάλυμν. βλάθ-θα
Εὐβ. (Κουρ.) βλάτσα Κάρπ. βλάτσα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ Λατιν. *blatta* = σίλφη, τίλφη, πορφύρα. Πβ.
καὶ μεταγν. οὐσ. βλάττα. Περὶ τῆς λ. πβ. Κορ. Ἀτ. 4,54
κ.ά.

1) Τὸ ἔντομον σίλφη Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ.) Καλαβρ.
(Μπόβ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών. βλαττιούδα, βλατ-
τιούδι, βλαττιούσα. **2)** Ἐξανθηματικόν τι νόσημα Λυκ.
(Λιβύσσ.) Μεγίστ. — Λεξ. Λάουνδ. **3)** Ἡ νόσος εὐλογία
Ρόδ. Συνών. βλογιά. **β)** Συνεκδ. ἡ οὐλή τοῦ προσ-
βληθέντος ὑπὸ εὐλογίας Σύμ. **4)** Βαρύ τι καὶ θανατη-
φόρον νόσημα πολλαχ.: Νὰ σὲ φάῃ ἡ βλάττα! ἡ κακὴ βλάτ-
τα! (ἀρά) πολλαχ. **β)** Μετωνυμ. καὶ χλευαστικῶς ἐπὶ γυ-
ναικὸς Ρόδ.: Μωρὴ βλάτ-τα! **5)** Ἀσθένεια τῶν φυτῶν
ἐκδηλουμένη ἐν εἵδει ψώρας ἐπὶ τῶν φύλλων Ρόδ.: Βλάτ-
-τες βλάτ-τες εἶν' τὰ φύλ-λα του. **6)** Φυσαλλίς Χίος (Καρ-
δάμ. Μεστ. κ.ά.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Εὐρυταν.)

βλαττένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. βλαττένιους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαττίν καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ένιος.
Μεταξωτός, ἐπὶ ὑφάσματος.

βλαττεύω ἀμάρτ. βλαττεύγου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλάττα.

Δάχνω, ἐπὶ τοῦ ἐντόμου βλάττα **1**, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Αὐλω-
νάρ.): Νὰ μαζέψῃς τὰ πουλλάτσα, γιὰ θὰ -ν-τὰ βλαττέφουνε
οἱ βλάττες.

βλαττίν τό, Χίος βλαττί Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.)
Ἰμβρ. Καπ. (Σινασσ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)
Σαμοθρ. Σκῦρ. Χίος βλατ-τι Ρόδ. Χίος βλαντί Θράκ.
(Γέν.) Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπ. (Αἴγ. Βούρβουρ.
Κορινθ. Καλάβρυτ. Μάν. Τρίκ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ. κ.ά.)
βλάντι Κάρπ. βλεντί Πελοπ. (Λακων.) γλαντί Σύμ.
βλακί Λέσβ. (Ἐρεσ.) βγαντί Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. βλαττίν, ὁ ἐκ τοῦ ἐπίσης μεσν. βλαττίον.
Πβ. Προδρομ. 3,88 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «καὶ σαραν-
τάπηχον βλαττίν καὶ δυὸ κυθροκαντήλας». Καὶ ὁ τύπ.
βλαντίν μεσν. Πβ. Ἰμπερ. καὶ Μαργαρ. στ. 510 (ἐκδ.
SLambros σ. 268) «ἦτον μὲ κόκκινον βλαντίν, ραμμένον
μὲ γατάνιν». Ἡ τροπὴ τοῦ βλ εἰς γλ ἐν τῷ τύπ. γλαντί
καθὼς καὶ εἰς τὸ γλέπω παρὰ τὸ βλέπω κττ.

1) Τὸ στίγμα τοῦ ἄνθους τοῦ κρόκου Σύμ. **2)** Τὰ
φά τοῦ ἐχίνου (διὰ τὸ χροῶμα αὐτῶν) Σύμ. **3)** Δερματι-
κὴ πάθησις τῶν νηπίων καὶ ἐφήβων καθ' ἣν εἰς τὸ σῶμα
τοῦ ἀσθενοῦς ἀναφαίνονται μικρὰ ἐρυθρὰ ἐξανθήματα
Σκῦρ. Χίος. **4)** Ἡ νόσος ἱλαρὰ Χίος. **5)** Ἡ νόσος
ἐρυσίπελας ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῶν ἐπιθέτων γλυκὴ ἢ κόκ-
κινο Θήρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Συνών. ἰδ ἐν λ. ἀνεμοπύρι **1**,
ἔτι δὲ βλαττός. **6)** Ἐρυθρὰ κηλὶς τοῦ δέρματος τοῦ
προσώπου Πελοπ. (Κορινθ. Τρίκ.): Θὰ ἦταν ὁμορφη πο-
λύ, ἀλλὰ τὴ χαλάει τὸ βλαντί Κορινθ. Μὲ τὸ βλαντί ποῦ ἔχει
ποιὸς τὴν παίρνει! αὐτόθ. **7)** Κατ' ἐπέκτ. διακριτικὸν
σημεῖον τοῦ προσώπου, ἰδίᾳ ἐπὶ ζώων Πελοπ. (Καλά-
βρυτ.): Γνωρίζεται ἀπὸ τὸ βλαντί. Συνών. σημάδι. **8)**
Ἡ ἐλαία τοῦ προσώπου Πελοπ. (Αἴγ.) **9)** Πορφυροῦν
ὑφασμα ἢ ἔνδυμα Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Petri Ros-
sini, Glossarium Annaeum ἐν ΑΚομν. (ἐκδ. Βόννης) 2,391
-5 καὶ Caroli Ducangii, In Alexiadem Notae αὐτόθ.
σ. 488-9. **10)** Πολυτελὲς ἐκ καθαυτῆς μετάξης ὑφασμα
Θράκ. (Σαρεκκλ. Αἰν. κ.ά.) Ἰμβρ. Καπ. (Σινασσ.) Κάρπ.
Λέσβ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 327 Δη-
μητρ.: Παροιμ. φρ. Ἡ βλαντί βλαντί ἢ βραχάμι ἃς λείπη
(βραχάμι = ὑφασμα κατωτέρας ἀπὸ τὸ βλαντί ποιότητος)
Μάν. Παροιμ. Τὸ βλεντί κι ἂν ξεπέση, πάλι βλεντί τὸ λένε (ὅτι
ὁ εὐγενὴς καὶ πένης καταστάς δὲν ἀποβάλλει τὴν ἀξίαν του)
Λακων. Τὸ βλαττί πάντα βλαττί εἶναι (ἐπὶ τῶν καλῆς γενεᾶς
καὶ ἀνατροφῆς τέκνων τῶν διατηρούντων τὴν εὐγένειαν καὶ
ἐν περιπτώσει δυστυχίας) Αἰν. Ἀπὶ βλαττί παννὶ τὸ ἀπὶ τοῦ
σκαρλάτ' ἔς τοῦ ροῦχου (ἐπὶ μεταβολῆς τοῦ βίου ἐπὶ τὰ χεῖρω.
Πβ. ἀρχ. «ἀφ' ἵππου ἐπ' ὄνους») Λέσβ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ.
Κεδρην. (ἐκδ. Βόννης) 1,688 «στολὰς σωληνωτὰς ἀπὸ βλατ-
τίου ὀξέος καὶ χλαμύδας παραπλησίᾳς τοῦ βασιλικοῦ».

11) Πολυτελὲς ἔνδυμα Θράκ. (Γέν.) Στερελλ. (Μεσο-
λόγγ.): Τὸ 'βαλε πέτρα γιὰ προσκέφαλο καὶ τὸ νυφιᾶτικό της
βλαντί γιὰ πάπλωμα Μεσολόγγ. || Ἄσµ.

Ράφταινα ἤμ'να κ' ἔρραφτα | ροῦχα γενιτσάρικα
καὶ βλαντιὰ σπιτιάνικα

Γέν. **β)** Μεταφ. πολύτιμον πρᾶγμα Πελοπ. (Βούρβουρ.):
Ντὲ μωρὴ, δὲ σόφαγα τὸ βλαντί! (ἦτοι δὲν σοῦ ἔκαμα καμ-
μίαν σοβαρὰν ζημίαν). **12)** Τέκνον, θωπευτικῶς Παξ.
Ρόδ.: Τὸ βλατ-τίν ὦρα νὰ 'ρτῇ! (λέγει ἡ μήτηρ ἀδημονοῦ-
σα διότι τὸ παιδίον της ἀργεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ) Ρόδ. Μοῦ
'δωκε κ' ἐμένα ὁ Θεὸς ἓνα βλαντί! Παξ. **β)** Τὸ νεογνὸν
τοῦ γλάρου Θράκ. (Μάδυτ.) **13)** Ἐπιθετικ., πολύτιμος,
τιμαλφῆς Σαμοθρ.: Ἄσµ.

Ποῦ πὰς, ἀγκόλφι μ', νὰ κρυφτῇς, ποῦ πὰς, σταυρέ μ', νὰ γιώσης;
κι δαχτυλίδι μου βλαττί, ποῦ πὰς νὰ θιμιλιώσης;
(ἐκ μοιρολ.)

βλαττίρι τό, ἀμάρτ. βλαντίρι Κάρπ. (Ἑλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλατί, παρ' ὁ καὶ βλαντί.

Ἐνδυμα μεταξωτόν: Ἄσµ.

Κ' ἡ Μαρουδιὰ διαρμύζεται καὶ ἄλλει τὰ καλὰ της,
ὁλόχρυσα μεταξωτὰ κι ὠραιόπλουμα βλαντίρια.

βλατ-τοκομ-μένος ἐπίθ. Κάρπαθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλάτ-τα καὶ τοῦ κομ-μένος μετοχ.
τοῦ ρ. κόβω.

1) 'Ο φέρων εἰς τὸ πρόσωπον τὰς οὐλὰς τῆς νόσου εὐλογίας. Συνών. *βλογισκομμένος* (ιδ. *βλογισκόβομαι*). 2) 'Εκεῖνος τὸν ὅποιον εἶθε νὰ προσβάλῃ ἡ νόσος εὐλογία (περὶ τῆς σημ. ιδ. Ν'Ανδριώτ. ἐν 'Αθηνᾷ 44 <1932> 193 κέξ.) Συνών. *βλατ-τοφαγωμένος*, *βλατ-τωμένος* (ιδ. **βλαττῶνω*).

βλατ-τοκυλισμένος ἐπίθ. Κῶς.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάτ-τα* καὶ τοῦ *κυλισμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *κυλῶ*.

'Ο οἶονεῖ κυλισθεὶς εἰς τὴν βλάτταν, ὁ ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας προσβληθεὶς.

βλαττοπαγίδα ἡ, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. (λ. *βλάττη*).

'Εκ τῶν οὐσ. *βλάττα* καὶ *παγίδα*.

Εἶδος παγίδος πρὸς καταστροφὴν τῶν κανθάρων τῶν οἰκιῶν.

βλαττός ὁ, Κύθν.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλαττί*. 'Ο μεταπλασμός πιθανῶς κατὰ τὸ *πυρετός*.

'Η νόσος ἐρυσίπελας: Τὸνε διάβασε μιὰ γυναῖκα τρεῖς φορὲς μαγικά καὶ ξόρκια καὶ τοῦ πέρασε ὁ βλαττός. Συνών. *βλαττίν* 5.

βλαττούδα ἡ, Β. Εὐβ. — ΑΠαπαδιαμ. Φόνισσ. 78.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάττα* καὶ τῆς καταλ. -οῦδα.

Βλάττα 1, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: 'Εκοιμήθησαν οἱ δύο χωροφύλακες εἰς τὰ ἰσόγεια τῆς δημαρχίας τὰ γεμάτα ἀπὸ βλαττοῦδες, σαρανταποδαροῦσες καὶ σαμαμίθια ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ. ἄν.

βλαττούδι τό, Σκόπ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάττα* καὶ τῆς καταλ. -οῦδι.

Βλάττα 1, ὁ ιδ.

βλαττοῦσα ἡ, Κρήτ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάττα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ιδ. 'ΑνθΠαπαδόπ. ἐν 'Αθηνᾷ 37 (1925) 180 κέξ.

Βλάττα 1, ὁ ιδ.

βλατ-τοφαγωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. *βλατ-τοφαωμένος* Νίσυρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάτ-τα* καὶ τοῦ *φαγωμένος* ἄορ. τῆς μετοχ. τοῦ ρ. *τρώγω*.

Βλατ-τοκομ-μένος 2, ὁ ιδ.

***βλαττῶνω**, μέσ. *βλατ-τῶνομαι* Κάμπ. Κῶς.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάττα*.

Προσβάλλομαι ὑπὸ *βλάττας*: Ποῦ νὰ βλαττωθῇς! (ἀρά). 'Η μετοχ. *βλατ-τωμένος* = ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νὰ πάθῃ *βλάτταν* 3 (περὶ τῆς σημ. ιδ. Ν'Ανδριώτ. ἐν 'Αθηνᾷ 44 <1932> 193 κέξ.) Συνών. *βλατ-τοκομ-μένος*, *βλατ-τοφαγωμένος*.

βλάφτης ὁ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. *βλάπτω*.

'Ο προξενῶν βλάβην καὶ μεταφ. ἠθικὴν στενοχωρίαν: 'Ο βλάφτης τοῦ καρδιᾶς μου 'ν', ὅθεν ἀκούσω πῶς εἶ' γ' εὐτὴ ὁμορφῇ. 'Ο βλάφτης τοῦ καρδιᾶς των εἶναι, ὅθεν ἀκούσου ἁγανούς καὶ μὲ παινέση.

βλαφτικός ἐπίθ. Κύπρ. Σίφν. — Λεξ. Δημητρ. *βλαφτικό* Τσακων.

'Εκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. *βλαπτικός*.

Βλαβερός, πειρακτικός ἐνθ' ἄν.: 'Ἄσμ.

'Επολήθη τῶν λαλῶν μετὰ τὴν πολ-λὴν μανίεραν, μετὰ καὶ λόγια βλαφτικά, ἡ ἄσπερη περιστέρα

Κύπρ. Συνών. *πειραχτικός*.

βλαφτὸ τό, Χίος.

'Εκ τοῦ ρ. *βλάπτω*.

Κώλυμα γάμου ἔνεκα συγγενείας.

***βλαφτουριάζω**, μέσ. *βλαφτουριάζομαι* Α.Κρήτ.

'Εκ τοῦ ρ. *βλάπτω* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ουριάζω καθὼς καὶ *πνίγω* - *πνιγουριάζω* κττ. αὐτόθι.

'Αδιαθετῶ αισθανομένη τάσιν πρὸς ἐμετὸν ἡ χάνουσα τὴν ὄρεξίν μου κττ., ἐπὶ ἐγκύου γυναικός: 'Ετσὰ μοῦ φαίνεται ὅς νὰ βλαφτουριάζεσαι. Συνών. *βλάπτωμαι* (ιδ. *βλάπτω* Β 1).

βλάπτω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. 'Οφ. Τραπ. Χαλδ.) *βλάπτω* βόρ. ιδιῶμ. καὶ Εὐβ. (Κουρ.) *βλάβω* Εὐβ. 'Ηπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. ('Αρχαδ. Δημητσίαν. Κόκκιν. Κυνοῦρ. Παππούλ. Τρίκκ.) — ΔΣολωμ. 70 ΓΜαρκορ. 'Ορκ. 7 — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. *βλάβω* Εὐβ. 'Ηπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.) Θεσσ. Θράκ. ('Αδριανούπ.) Μακεδ. (Γκιουβ. Καστορ. Καταφύγ. Μελέν.) Σάμ. Σκῦρ. Στερελλ. ('Αράχ. κ.ά.) Χίος (Καρδάμ.) κ.ά. *βλάφω* Τσακων. *βλάβω* Λέσβ. *γλάφω* Ρόδ. *γλάβω* Λέσβ. Μετοχ. *βλαμ-μένος* Εὐβ. (Κουρ.) Κάμπ. Κύπρ. Ρόδ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ἀρχ. *βλάπτω*. Τὸ *βλάβω* καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 7193 (ἐκδ. Schmitt) «εἰς φύλαξιν τοῦ τόπου μας καὶ τοὺς Ρωμαίους νὰ βλάβουν», τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀρχ. *βλάβομαι*, ὁ παρ' 'Ομ. Τ 166 «βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι».

Α) 'Ενεργ. 1) Προξενῶ βλάβην, ζημίαν ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν, φθείρω, βλάπτω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. 'Οφ. Τραπ. Χαλδ.): 'Ο καπνὸς - τὸ κρασί - τὰ πλοῖα μὲ βλάπτουν. 'Ο χαλασμένος ἄερας - τὸ ὑγρὸ κλίμα - ἡ πολλὴ ζέση τὸν βλάπτουν. Τὸ χαλάζι ἐβλάψε τ' ἀμπέλια - τὰ περβόλια - τὰ δέντρα κττ. Τὸν ἐβλάψε πολὺ ἡ κακὴ συναναστροφή. Μ' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ἐβλάψες τὸ φίλο σου κοιν. 'Η ἀκαταδεξιά βλάβει συχνὰ καὶ δὲν ὠφελεῖ ποτὲ 'Ηπ. Τὰ δάκρυα βλάβουνε τὰ μάτια Τρίκκ. Τοῦ νιρὸ 'ς τοὺν ἰδρουνόμενον βλάβ' 'Αράχ. 'Η κατσίκα τὸνε βλάπτει (ἡ κατσίκα = τὸ αἷγιον κρέας) Σέριφ. Νὰ πολομιλήσω μὲ βλάβη (ἡ ἀσθένεια δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ὁμιλῶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν) Μύκ. 'Εβλάψε με τὸ πολλὰ τὸ φαεῖν Τραπ. 'Η μηχανὴ ἂν δὲν εἶναι λαδωμένη βλάβεται Λεξ. Δημητρ. Ἄλλοι βλαπτήκανε, ἄλλοι ὠφελήθηκαν μετὰ τὸ μεταλλεῖο Σέριφ. Βλάβητ' ἐπ' τὰ γράμματα - ἀπ' τὴ σπουδῇ - ἀπ' τοὺν τσιφάλ' τ' 'Αράχ. Βλαμ-μένα κηπ-πουρικά Ρόδ. || Φρ. 'Εβλαψέ σε (θὰ σὲ ἐβλαπτε, εἰρων. πρὸς τὸν ἀποποιούμενον τὸ προσφερόμενον αὐτῷ, συνών. φρ. ἀποκαίει σε) 'Οφ. Τραπ. || Παροιμ.: Τὸ περίσσιο φῶς δὲ βλάπτει (ἡ ἀφθονία καλοῦ πράγματος οὐδέποτε εἶναι ἐπιβλαβὴς) σύνθηθ. Τὰ πολλὰ ἡ φῶς 'ς σὰ μάτ' οὐ βλάπτ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) 'Οφ. 'Ανεμος ποῦ δὲ σὲ βλάπτει, ἄφησέ τον νὰ φυσᾷ (αἱ ἀπειλαὶ ἐχθροῦ ἀνισχύρου εἶναι ἀνάξια προσοχῆς) πολλαχ. 'Οποῖος κλοτσᾷ τ' ἀγκάθια βλάπτει τὰ πόδια του (συνών. τῇ ἀρχ. «πρὸς κέντρα λακτίζειν») ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 213,529. || 'Ἄσμ.

'Ἄλλος τὸν ἥλιο χαίρεται καὶ ἄλλος τὸν κρυὸν ἄερα καὶ ἄλλος τὴ νύχτα πορπατεῖ καὶ βλάπτει τον ἡ μέρα Κάμπ.

Γνωρίζω τὴ δὴν ἀμμαθιά ποῦ 'ναι γιὰ τὴν ἀγάπη, ὥσ' αὐτὴν ἀστραπὴ περνᾷ καὶ ὅλα τὰ μέλη βλάπτει (ἀμμαθιά = ματιά) Κρήτ.

Κοιμήσ' ἀπὸ νὰ μὴ βλαβῇς, μὴ γεφαλοπονέσης, τὴ γεφαλὴ σου γιὰ κακὸ 'ς τὸ στρώμα μὴ ἀν' θέσης αὐτόθι.

Τάχα τὰ μῆλα σὲ βαροῦν γῆ ὁ καρπὸς σὲ βλάβει; (γῆ=ἡ) Καρδάμ.

Τὴ Τρίτ' ἐκατερέθες με καὶ τὴν Τετράδ' ἐβλάβα

